

MdR, weer terug, al zult u daar weinig van gemerkt hebben- maar deel 81 t/m 99 waren al in juli opgenomen omdat ik vrij lang in de States geweest ben. Ik weet niet of dit bericht hier is doorgedrongen. In New York is Louis Metcalf overleden die in 1926, '27 en '28 bij Duke Ellington speelde. Op 27 oktober, hij was 77. In deel 4 van de Jazzgeschiedenis dat uitgezonden werd op 28 oktober 1979, zie ik dat in New Orleans het Armstrong Park een ongeregeld stuk grasland was met een aftenshek, daar is inmiddels iets aan gebreurd. Er is een stuk afgebroken stadswijk aan toegevoegd en in de twee bewaard gebleven oude huizen moet t.z.t. een jazz-instituut komen. Er staan wat moderne bouwsels en lelijke namaak-1880 lantaarns, een in brons grijnzend Armstrongstandbeeld met trompet zonder mondstuk, er is weinig gras en veel bet. er komt niemand. Want Armstrong Park ligt buiten de toeristische loop en er is niets te doen. Maar, men wil er ook nog een replica bouwen van een Storyville bordesl, wie weet wordt het dan toch nog leuk.

pl. 1 En nu: NOS Jazzgeschiedenis, deel 100.

Johnny Hodges and his Orchestra: Jeep's Blues (Ellington, Hodges)
ant 4/band 6 - 2:56 - CBS 88220

Johnny Hodges a/h Orchestra: "Jeep's Blues", voor Vocalion in New York City, 28 maart 1938 met Cootie Williams-trompet, Lawrence Brown-trombone, Johnny Hodges-sopraansaxofoon, Harry Carney-baritonsaxofoon, Duke Ellington-piano, Billy Taylor-bas, Sonny Greer-drums. Er is een verhaal dat het Amerikaanse leger-autootje wat in de tweede wereldoorlog zo populair werd, zijn naam van deze Johnny Hodges compositie kreeg. Zo onlogisch is dat niet, want deze Hodges-platen waren enorm gevraagd de juke-boxes in speciaal Harlem zaten er vol mee. We gaan naar de session voor de dag van het wereldkampioenschap boksen zwaargewicht tussen de zwarte Amerikaan Joe Louis en de Duitser Max Schmeling, toer The Brown Bomber zijn tegenstander in 2 minuten en 4 seconden in elkaar ramde. Feest in Harlem. Dit is Hodges weer op sopraansaxofoon met een stuk van Cootie Williams en Duke Ellington: "Empty ballroom blues"

pl. 2 Johnny Hodges a/h Orchestra: Empty Ballroom Blues (Ellington, Williams)
3/5 - 2:27 - CBS 88242

"Empty ballroom blues", 22 juni 1938. Johnny Hodges nu op altsaxofoon in drie stukken uit de session van 24 augustus. Eerst met zangeres Mary McHugh Duke Ellington's "Prelude to a kiss".

pl. 3 Johnny Hodges a/h Orchestra: Prelude to a Kiss (Ellington, Mills, Gordon)
1/laatste - 2:35 - CBS 88451

"Prelude to a kiss" met Mary McHugh. En hier is de Jeep weer - "The Jeep is jumpin'" deze keer.

dem Johnny Hodges a/h Orchestra: The Jeep is Jumpin' (Ellington, Hodges)
272 - 2:22 - idem

Van Johnny Hodges: "The Jeep is jumpin'". In de jaren twintig hadden vooral politiek gerichte mensen leiding gegeven, Marcus Garvey, Dubois bij de Depression van het derde decennium in deze eeuw traden een aantal religieuze figuren naar voren, leiders van zelfbedachte sectes, waarvan er in elk geval één sociaal belangrijk werk deed voor de verpauperde zwarte New Yorkse bevolking. Hij noemde zich Father Devine, werd in de pers, tot in Europa toe en nog ver in de jaren veertig, belachelijk gemaakt, maar hij zorgde voor goed en goedkoop eten, kleding in de ijzige New Yorkse winters - zijn landgoed aan de Hudson beoorden New York gebruikte hij ook om kinderen uit Harlem eens wat frische lucht te verschaffen. Dat la dgoed heette Krum Elbow, dit is va

dem Johnny Hodges a/h Orchestra: Krum Elbow Blues (Ellington, Hodges)
273 - 2:35 - idem

"Krum Elbow Blues" voor Father Devine, Johnny Hodges and his Orchestra op 24 augustus 1938 in New York City voor Vocalion. Ho ges ontwikke de in die tijd een grote handigheid om voor dit soort plattensessies even snel een eenvoudig swingstukje in elkaar te draaien, een aantal daarvan blijft toch makkelijk in het geheugen vastzitten. Een typisch voorbeeld ervan uit de session van 20 december: "Hodge Podge".

dem Johnny Hodges a/h Orchestra: Hodge Podge (Hodges, Ellington)
375 - 2:37 - idem

"Hodge Podge" van Johnny Hodges. Hij maakte van dit soort aardige stukjes een redelijk aantal, vooral ook nog in de jaren zestig, maar met hem vergeleken was Ellington natuurlijk een uitgesproken veelschrijver. Logisch dat naast de bekend gebleven superieure ballads ook terecht vergeten liedjes zijn. U hoort er een, uit deze zelfde session, ik draai het omdat Hodges na het banale thema zijn gang kan gaan en door zijn melodische vindingrijkheid er heel beluisterenswaardige muziek van maakt, ook omdat hij een het slot Ellington's thema naar zijn inzicht omspeeld. "Dancing on the stars".

dem Johnny Hodges a/h Orchestra: Dancing on the Stars (Ellington, Mills)
376 - 2:54 - idem

"Dancing on the stars". En nog één stuk uit deze session - van Hodges die sopraansaxofon speelt: "Wanderlust".

dem Johnny Hodges a/h Orchestra: Wanderlust (Hodges, Ellington)
377 - 2:45 - idem

"Wanderlust", laatste stuk uit de Vocalion-session ~~xxx~~ op 20 december 1938 in New York City door Johnny Hodges and his Orchestra. Cootie Williams-trompet, Lawrence Brown-trombone, Johnny Hodges-alt, maar in dit stuk sopraansaxofoon, Harry Carney-baritonsaxofoon. Duke Elling Jarney, piano, Billy Taylor-bas, Sonny Greer-drums. Williams, Hodges en deze ritme-sectie zaten de volgende dag weer in de studio, nu met Barney Bigard-klarinet en Otto Hardwicke-bassaxofoon. Cootie Williams and Rug Cutters speelden als eerste stuk Duke Ellington's "Delta Mood" - dit is het eind van deel 100 in de NOS Jazzgeschiedenis, MDR.

Cootie Williams a/h Rug Cutters: Delta Mood (Ellington)
3/B - 2:42 - idem

0 0 0 0 0